

Sygn. akt II K 991/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Urbańska - Czarnasiak

Protokolant : sekr. sądowy Daria Włodarska

w obecności /-/

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2020r.

sprawy karnej:

M. P. (1)

córki G. i M. zd. Góral

ur. (...) w K.

oskarżonej o to, że:

w miesiącu styczniu 2019r. w opinii zamieszczonej w wyszukiwarce internetowej G. oraz na F., pomówiła pokrzywdzonego A. K. o to, że jest naciągaczem i oszustem, nie zna się na swojej pracy, co poniżyło pokrzywdzonego w opinii publicznej oraz którym to działaniem znieważyła pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuściła się za pomocą środka masowego komunikowania,

- tj. o czyn z art. 212 § 2 kk i art. 216 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. oskarżoną **M. P. (1)** uniewinnia od zarzucanego jej czynu,
2. na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami postępowania obciąża oskarżyciela prywatnego.

sędzia Joanna Urbańska –Czarnasiak

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 991/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć			

uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

**USTALENIE
FAKTÓW**

Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. P. (1)	w miesiącu styczniu 2019r. w opinii zamieszczonej w wyszukiwarce internetowej G. oraz na F., pomówiła pokrzywdzonego A. K. o to, że jest naciągaczem i oszustem, nie zna się na swojej pracy, co poniżyło pokrzywdzonego w	

		<p>opinii publicznej oraz którym to działaniem znieważyla pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuściła się za pomocą środka masowego komunikowania,</p> <p>- tj. o czyn z art. 212 § 2 kk i art. 216 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. Oskarżyciel prywatny A. K. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...). W ramach prowadzonej działalności zajmował się wykonywaniem posadzek oraz tynków maszynowych.</p> <p>2. W sierpniu 2017r. oskarżona M. P. (1) (wcześniej Z.) zawarła z oskarżycielem prywatnym umowę na wykonanie robót budowlanych polegających na wykonaniu tynków maszynowych oraz gładzi w budynku położonym w miejscowości K..</p>	<p>zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.</p> <p>wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1)</p> <p>zeznania świadka B. K.</p> <p>zeznania świadka J. A.</p> <p>zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.</p> <p>wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1)</p> <p>wyrok z uzasadnieniem</p> <p>wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1)</p> <p>wyrok z uzasadnieniem</p> <p>zeznania świadka J. A.</p> <p>zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.</p>	<p>k. 95 – 96</p> <p>k. 94v.</p> <p>k. 96 – 96v.</p> <p>k. 96v. – 97</p> <p>zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.</p> <p>wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1)</p> <p>wyrok z uzasadnieniem</p> <p>k. 96v. – 97</p> <p>k. 95 – 96</p> <p>k. 94v.</p> <p>k. 96 – 96v.</p> <p>k. 5 – 22</p> <p>k. 94</p> <p>k. 74 – 76</p>	

Oskarżona w dniu 19 lutego 2018r. wystąpiła z powództwem cywilnym przeciwko oskarżycielowi prywatnemu i wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 9.200 zł. M. P. (2) wskazała, iż A. K. niewłaściwie i nie terminowo wykonał zobowiązanie wynikające z łączącej ich umowy. Z uwagi na skutek tynków położonych przez oskarżyciela oraz zakończenie prac w domu oskarżonej nie było możliwe przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego co do jakości prac wykonanych przez A. K.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 4 marca 2019r. w sprawie o sygn. akt I C 1298/18 zasądzono od A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) na rzecz M. P. (1) kwotę 3.200 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 listopada 2017r.

3. Oskarżyciel prywatny współpracował również z J. A., u

wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1)
zeznania świadka B. K.
wydruki z portalu F. k.
wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1)
wywiad środowiskowy

którego wykonywał tynki. Wymieniony nie był zadowolony z jakości usług świadczonych przez A. K.. W jego opinii tynki zostały wykonane wadliwie, uszkodzona została instalacja elektryczna i teletechniczna oraz zniszczono okna. J. A. wielokrotnie próbował skontaktować się z oskarżycielem, który nie odbierał telefonów i nie odpisywał na wiadomości. J. A. wytoczył powództwo cywilne przeciwko A. K..

4. W dniu 11 stycznia 2019r. M. K. zamieściła na portalu społecznościowym F. post o następującej treści: „Witam. Chciałam ostrzec przez A. K. który jest właścicielem firmy (...) posadzki i tynki maszynowe. Jest to straszny krętacz który nie wywiązuje się ze swojej pracy którą miał wykonać. Jest nieodpowiedzialny i robi sobie kpiny, nie dotrzymuje umówionych terminów a później nie odbiera telefonów jakby się

z nikim nie umawiał. Tylko dużo mówi a mało robi. Udostępniajcie może w końcu to do niego dotrze że tak się z ludźmi nie postępuje”. Pod postem kilka osób umieściło swoje komentarze dotyczące A. K.. W dniu 12 stycznia 2019r. M. P. (1) (wcześniej Z.) polubiła i udostępniła post M. K.. Ponadto oskarżona zamieściła komentarz do wyżej wskazanego postu o następującej treści: „Pani M. w pełni się z Panią zgadzam. Niestety na tę chwilę do zakończenia sprawy sądowej nie mogę publicznie nic więcej powiedzieć. Z chęcią natomiast zrobię to po ogłoszeniu wyroku nie mniej jednak całkowicie odradzam firmę (...)

..”

5. Oskarżona M. P. (1) ma 34 lata, jest rozwódką, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest psychopedagogiem. Uzyskuje miesięczny dochód z tytułu umowy o pracę i

<p>umowy zlecenia w wysokości ok. 5000 zł. Oskarżona jest właścicielką domu o pow. 185 m². M. P. (1) nie leczyła się psychiatrycznie, nie była dotychczas karana. Prowadzi spokojny i ustabilizowany tryb życia, ma pozytywną opinię w środowisku rodzinnym i sąsiedzkim.</p>			
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			
<p>1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	

	<p>wyjaśnienia oskarżonej</p> <p>zeznania świadków</p> <p>dowodu z dokumentów</p>	<p>Oskarżona M. P. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Potwierdziła, iż zamieściła komentarz o wskazanej treści, jednak uczyniła to w odpowiedzi na wcześniejszy post M. K.. Nadto wskazała, iż jej komentarz nie zawierał żadnych obraźliwych słów takich jak „naciągacz” bądź „oszust”. Oskarżona wyjaśniła również, że A. K. wadliwie wykonał posadzki oraz tynki w jej domu i nie przestrzegał umówionych terminów. Nie chciał również zwrócić zaliczki, dlatego w opinii oskarżonej nie dotrzymuje on danego słowa.</p> <p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w całości. Wyjaśnienia te były rzeczowe, logiczne, a nadto korespondowały z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, uznany za w pełni wiarygodny. Nie budzi żadnych wątpliwości Sądu fakt, że oskarżona w odpowiedzi na post M. K. umieściła pod</p>	
--	---	--	--

nim swój komentarz o treści wynikającej z przedłożonych przez oskarżyciela prywatnego wydruków.

Jako polegające na prawdzie, Sąd ocenił zeznania oskarżyciela prywatnego A. K.. Trudno jest jednak przyjąć bezsprzecznie, iż jakość wykonanych przez niego prac nie powinna budzić żadnych zastrzeżeń. Nie była z nich zadowolona oskarżona, która wystąpiła na drogę postępowania sądowego i wygrała sprawę w zakresie zwrotu uiszczonej zaliczki. Nie były z nich również zadowolone inne osoby tj. M. K., która umieściła post i osoby które zamieściły komentarze do tego postu. Wskazać należy, iż nie był z nich również zadowolony J. A., który wystąpił przeciwko A. K. na drogę postępowania sądowego. Nie rozstrzygając, czy prace wykonane przez A. K. były wykonywane prawidłowo, czy też wadliwie na rzecz tych osób wskazać

należy, iż osoby te nie były z nich zadowolone, jak również z postawy A. K. jako wykonawcy i to na tyle, że wystąpili na drogę postępowań sądowych.

Jeśli chodzi o zeznania B. K., Sąd uznał jej zeznania za mało obiektywne, bowiem świadek będący matką oskarżyciela prywatnego przedstawiał go w samych superlatywach podając, że wpisy umieszczone na facebooku bardzo wpłynęły na ich rodzinę i na ich syna, który zaprzestał prowadzenia działalności w tym zakresie właśnie przez te wpisy, ponieważ bardzo zniszczył jego opinię. Zauważyć należy, iż świadek ten w szczególności odnosił się do wpisu M. K. zwracając uwagę na słowo „oszukał”, które według świadka wynika z wpisu właśnie tej osoby i osób które komentowały ten post.

Jako polegające na prawdzie Sąd uznał zeznania świadka

J. A.. Nie było powodu, aby osoba niezainteresowana rozstrzygnięciem w sprawie i zupełnie obca dla oskarżonego, przytaczała niezgodnie z prawdą znane sobie fakty. Świadek ten podobnie jak oskarżona nie był zadowolony z prac wykonanych przez A. K.. Wskazał, iż A. K. nie dotrzymywał umówionych terminów, ponadto nie odbierał telefonów.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują również dokumenty załączone do akt sprawy. W związku z faktem, iż zostały one sporządzone bądź to przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy, bądź też ich treść nie była podważana, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń.

<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>				
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>j.w</p>		
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>				
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>		
<p>#</p>	<p>1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>			
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>				
<p>#</p>	<p>1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania</p>			

	niezgodna z zarzutem			
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania			
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania				
#	1.6. Umorzenie postępowania			
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania				
#	1.7. Uniewinnienie	1	M. P. (1)	
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia				
Przepis art. 212 § 1 k.k. penalizuje przestępstwo zniesławienia, które polega na pomówieniu innej osoby, grupy osób,				

instytucji, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub zarazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności.

Kwalifikowana postać zniesławienia (z uwagi na posłużenie się przez sprawcę środkami masowego komunikowania) określona jest w art. 212 § 2 k.k. W grę wchodzi wszelkie ogólnodostępne środki, za pomocą których współcześnie odbywa się przekazywanie informacji (np. prasa, radio, telewizja, Internet).

W wyroku z dnia 7 listopada 2014 r., V KK 231/14, LEX nr 1583243, SN zauważył, że „W określeniu «środki masowego komunikowania» chodzi nie o masową dostępność samego środka, lecz o masową dostępność informacji przekazywanych za jego pomocą”. Por

też Z., Zniesławienie,
s. 142 i n.
(por. Komentarz do
Kodeksu Karnego
pod red. Violetty
Konarskiej –
Wrzosek)

Przestępstwo
zniesławienia można
popęlnić tylko w
formie działania.
Jest to przestępstwo
umyślne, które
można popęlnić
zarówno z zamiarem
bezpośrednim, jak
i ewentualnym.
Czynność sprawcza
zniesławienia
sprowadza się do
pomawiania o takie
postępowanie lub
właściwości, które
mogą poniżyć w
opinii publicznej lub
narazić na utratę
zaufania
potrzebnego do
danego stanowiska,
zawodu lub rodzaju
działalności.
Zniesławienie, na
co wskazuje sama
nazwa tego
występkę, godzi
w sławę innego
podmiotu,
postrzeganą jako
jego dobre imię i
domniemanie
wszelkich cech
pozytywnych.
Pomawianie to
pojęcie
wieloznaczne. W
jego zakresie
znaczeniowym
mieści się
oskarżanie,

zarzucanie,
przypisywanie,
posądzanie,
podejrzewanie o
postępowanie lub
właściwości
negatywnie
rzutujące na ocenę
podmiotu, mające
charakter poniżający
w opinii publicznej,
podrywający
zaufanie społeczne.
Zniesławiający
zarzut odnosi się na
ogół do określonego
zachowania, np.
postępowania
nagannego,
sprzecznego z
zasadami współżycia
społecznego czy
prakseologią
zawodową. Nie musi
to być zachowanie
sprzeczne z prawem,
gdyż wystarczy, aby
informacja o tym
była zdolna poniżyć
pokrzywdzonego lub
narazić go na
utratę potrzebnego
zaufania. Ustalenie
faktu realizacji przez
sprawcę znamion
zniesławienia
podlega ocenie
obiektywnej, a więc
nie mają tu
znaczenia
subiektywne
odczucia
pokrzywdzonego
(por. postanowienie
SN z dnia 9
października 2001
r., IV KKN 78/97,
LEX nr 51588).
Zgodnie z treścią
art. 213 § 2

k.k. nie popełnia przestępstwa określonego w art. 212 § 2 k.k., kto publicznie podnosi lub rozgłasza prawdziwy zarzut służący obronie społecznie uzasadnionego interesu.

Zgodnie natomiast z art. 216 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto znieważa inną osobę w jej obecności (zniewaga bezpośrednia) albo pod jej nieobecność, jednak wówczas warunkiem karalności jest działanie publicznie albo w zamiarze, aby treść zniewagi dotarła do pokrzywdzonego. W literaturze zauważa się, że zniewaga nie jest formą krytyki a wynika przeważnie z chęci dokuczenia pokrzywdzonemu (J. Wojciechowski, w: Wąsek, Zawłocki, Kodeks karny, t. I, 2010, s. 1350). Przystępstwo zniewagi jest przestępstwem umyślnym. Może dopuścić się go tylko ten, kto zdaje sobie sprawę z faktu, że jego zachowanie wyczerpuje znamiona przestępstwa

zniewagi. Dla oceny, czy określone zachowanie stanowi zniewagę, istotne znaczenie ma obiektywna ocena tego zachowania, rozważenie jego społecznego odbioru przez pryzmat generalnie akceptowanych norm obyczajowych. Uznać zatem trzeba, że zniewagę mogą stanowić jedynie takie zachowania, które są powszechnie uznane za obelżywe (wyr. SA w Lublinie z 6.6.2011 r., II AKa 91/11, KZS 2011, Nr 11, poz. 77, s. 46; zob. także wyr. SN z 6.2.2003 r., WA 77/02, L.; I. Z., W kwestii, s. 52). Jak wskazano w innym orzeczeniu, o tym, czy zachowanie miało charakter znieważający, decydują dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe, a nie subiektywne przekonanie osoby rzekomo znieważonej (uchw. SN z 5.6.2012 r., (...) 26/12, (...)). Pojęcie zniewagi powinno być interpretowane nie w sensie subiektywnym, lecz w sensie obiektywnym, a jeżeli użycie

pewnego wyrażenia jest uznane za znieważające przez osobę, w odniesieniu do której zostało ono wypowiedziane, lecz obiektywnie nie jest ono zniewagą, nie wypełni ono znamion czynu z art. 216 k.k.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania prawne oraz treść sformułowanego przez oskarżoną komentarza do postu M. K., a z drugiej strony treść zarzutu postawionego przez oskarżyciela prywatnego M. P. (1) tj. pomówienia pokrzywdzonego A. K. o to, że jest naciągaczem i oszustem, nie zna się na swojej pracy, co poniżyło pokrzywdzonego w opinii publicznej oraz znieważało go i to za pomocą środków masowego komunikowania się, należy uznać, że oskarżona M. P. (1) swoim zachowaniem nie wypełniła znamion zarówno czynu z art. 212 § 2 kk, jak również czynu z art. 216 § 2 kk.

Po pierwsze w treści komentarza

nie zostało napisane przez M. P. (1) ani jedno słowo, które można byłoby uznać za znieważające A. K.. Z jego treści nie wynika, aby zamiarem jej było wyrażenie pogardy dla A. K.. M. P. (1) nie użyła słów obraźliwych, ani wulgarnych. Po drugie wczytując się w jego treść trudno jest przyjąć, iż znajdują się w nim takie sformułowania wyrażone przez oskarżoną, które mogłyby poniżyć A. K. w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności.

Podkreślić należy, że nie wynika z niego, aby M. P. (1) nazwała oskarżyciela prywatnego naciągaczem, czy też oszustem. Nie napisała również, że nie zna się na swojej pracy, a taki właśnie zarzut stawia jej oskarżyciel prywatny. Wpis o treści „Pani M. w pełni się z Panią zgadzam. Niestety na tę chwilę do zakończenia sprawy sądowej nie mogę publicznie nic więcej powiedzieć. Z chęcią

natomiast zrobię to po ogłoszeniu wyroku nie mniej jednak całkowicie odradzam firmę (...)

..” trudno jest uznać za zniesławiający, a już na pewno nie za znieważający. Nawet oceniając ten komentarz w połączeniu z postem M. K. - która napisała, że jest to „straszny krętacz” i nie wywiązuje się ze swojej pracy w umówionych terminach - trudno jest uznać, że wyczerpał on znamiona czynu zarzucanego M. P. (1) przez A. K.. M. P. (1) nie użyła słów obraźliwych, ani wulgarnych i nie wyraziła swojej negatywnej opinii na temat firmy prowadzonej przez A. K.. Napisała jedynie, że zgadza się z opinią M. K., że trwa postępowanie sądowe toczące się pomiędzy nią a A. K. i nie poleca firmy (...). Gdyby przyjąć, że pisząc taki komentarz dana osoba znieważa lub zniesławia inną osobę, to równie dobrze można by uznać, że osoba stawiająca znak „+” pod danym postem oznaczający, że zgadza się z

daną treścią postu również popełnia przestępstwo zniesławienia, czy zniewagi. W ocenie Sądu taka interpretacja komentarzy do postów byłaby zbyt daleko idąca. Wspomnieć również należy, że przysługująca każdemu obywatelowi z mocy Konstytucji wolność słowa i wolność wyrażania poglądów daje prawo do formułowania także ocen krytycznych.

Powyższe rozważania legły u podstaw uniewinnienia oskarżonej M. P. (1) od zarzucanego jej czynu albowiem Sąd uznał, iż swoim zachowaniem nie wyczerpała ona znamion żadnego z zarzutach jej przestępstw.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie pozwala przyjąć, że swoim zachowaniem dopuściła się czynu z art. 212 § 2 kk, czy też czynu z art. 216 § 2 kk.

**KARY, Środki
Karne,
PRzepadek,
Środki**

Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
6. inne zagadnienia				
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>				

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt. 2	O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie treści art. 632 pkt 1 k.p.k. Wobec uniewinnienia oskarżonej od zarzucanego jej czynu, koszty postępowania w całości ponosi oskarżyciel prywatny.	
1Podpis		